

Zdravotní sestra Andrea Pátrová:

Chtěla jsem pracovat ve velké nemocnici. Názor jsem změnila na praxi.

Nemocnice
Trutnov

Zdravotnický holding
Královéhradeckého kraje

Usměvavá brunetka Andrea Pátrová vypadá ještě jako studentka, na interní JIP v trutnovské nemocnici přitom již není žádným nováčkem. Od jejího absolutoria v oboru Diplomovaná všeobecná sestra na trutnovské zdravotnické škole uplynul právě rok. V krátkém rozhovoru porovnává své studentské představy s realitou a popisuje, co je pro ni v pracovním životě důležité.

Proč jste se rozhodla stát se zdravotnicí?

Už od páté třídy na základní škole jsem věděla, že chci jít studovat zdravotní. Bylo to zřejmě tím, že jsme se doma starali o nemocnou babičku, střídala se u ní celá rodina a viděla jsem, jak se její zdravotní stav postupně zhoršuje a jak naši péči potřebuje. V té době jsem si uvědomila, že tato práce má smysl. Vždycky mě to táhlo k pomoci lidem.

Studovala jste na trutnovské zdravotní škole, doporučila byste ji budoucím studentům?

Jednoznačně ano, bylo to super. Je tam moc hezké prostředí a příjemní a milí učitelé. I teď po studiu, když se potkáme, tak se nás ptají, jak se máme. Vzpomínám taky na svoje praxe v nemocnici a když k nám teď chodí studentky na praxi, vžívám se do toho, jak jsem byla nejistá a styděla jsem se na něco zeptat. Praxe jsou ale super, člověka hodně naučí.

Díky praxím jste pak při nástupu do práce šla do známého prostředí. Byl to jeden z důvodů, proč jste se rozhodla začít pracovat v trutnovské nemocnici?

Výhodou určitě bylo, že jsme měli možnost otkuknout si oddělení, kde se nám líbilo. Já jsem měla první praxi na interně a hned mě zaujala. Vyzkoušela jsem si i práci ve velké nemocnici – během své praxe v Praze, na dětské onkologii. Původně jsem se totiž spíš viděla ve velké nemocnici. Realita pak byla ale taková, že mi tam všechno připadalo takové rozlehlé a vztahy mezi personálem nebyly tak přátelské. Připadá mi, že čím je nemocnice menší, tím více se sestry znají a mají lepší vztahy. V listopadu to budou už tři roky, co jsem v trutnovské nemocnici, nejdříve jsem pracovala na dohodu, od září mám smlouvu na hlavní pracovní poměr.

Jak důležité jsou pro vás vztahy na pracovišti?

Když je v práci přátelský kolektiv, tak se tam člověk těší. Já se těším do práce na to, že uvidím holky, řekneme si, co je nového, pokecáme. Jsme tam namíchané, některé kolegyně by mohly být věkem moje mamky, jiné jsou zase mladší. Ale vždy najdeme společné téma a popovídáme si.

Vyzkoušela jste si také práci v domácí péči, kde stále vypomáháte. Můžete porovnat tuto práci s prací v nemocnici?

Je to úplně jiné, jak co se týče skladby pacientů, tak i ve způsobu práce. Zatímco v domácí péči se starám o pacienty s různými

diagnózami, včetně chirurgických, kdy dělám převazy, v nemocnici mám na starosti výhradně pacienty s interními diagnózami.

Nemocniční práce je více akční, pacienti se mění, je to i adrenalin, když přijede záchranka. V domácí péči jezdím stále ke stejným lidem a také je celá zodpovědnost na mě. V nemocnici jsme v týmu.

Pracujete na interní JIP, je to náročné?

Práce náročná je, ale na JIPce se mi moc líbí. Máme na starosti šest JIP lůžek a šest lůžek intermediární péče a je nás dost na to, abychom se mohli pacientům opravdu věnovat. Najdeme i čas si s nimi promluvit, a to je důležité. I několik minut času na popovídání znamená pro pacienta hodně, více se nám otevře a pak pochopíme, co ho trápí a jak mu můžeme pomoci.

V této práci se navíc neustále vzděláváte. Vidíte to jako výhodu?

Rozhodně je to pro mě přínos. Aktuálně dokonce absolvuji kurzy, které jsem si sama aktivně vybrala a nemocnice mi je bez váhání zaplatila. Už jsem absolvovala dva kurzy, brzy mě čeká ještě jeden a na příští rok už mám také jeden kurz vyhlídnutý. Chci se posouvat dál.

Stává se, že zdravotní škola studují i ti, kteří se na tuto práci nehodí? Jaké vlastnosti by podle vás měla mít zdravotní sestra?

Připadá mi, že je to teď docela časté. Někdo zdravotní školu vystuduje jen proto, aby měl maturitu, ale je vidět, že ta práce ho příliš nezajímá. Pacienti na lůžku ale potřebují, aby na ně byly sestry milé a empatické, uměly chytnout za ruku a vžít se do jejich situace, aby svou práci dělaly rády. Důležité je také umět si zorganizovat práci, nastavit si priority a poznat, co je v danou chvíli nejvíce potřeba. Zdravotní sestra by měla být samostatná. Sice pracujeme v týmu, ale když jdu k pacientovi, musím poznat, v jakém je stavu a sama se rozhodnout, jak mám určitou situaci řešit.

www.nemtru.cz